

at se noget overordentligt i Per, hvem imidlertid denne uopfordrede Interesse i høj Grad faldt til Besvær. Han kunde ikke lide Jøder, allermindst rige Jøder. Mens han ellers langtfra var ligegyldig for, hvad Folk mente om ham og hans Fremtidsudsigter, følte han sig ligefrem ubehageligt berørt, naar dette Menneske — med ret nærgaaende Hentydninger til hans Held overfor Lisbeth — blev ved at fortælle ham, at han var en udpræget Aladdins-type, et Lykkebarn, paa hvis Pande der med Gudens Finger stod skrevet: Jeg kommer, jeg ser, jeg sejrer. Selve Ordene virkede ganske vist ligesom elektrisk paa ham, satte hans inderste, hemmeligste Stemningsliv i Svingninger. Det pinte ham blot, at det netop var denne Nar, der skulde udsige dem og derved forvandle den betagende Profeti til en taabelig Frase.

I det hele vedblev Per at føle sig temmelig fremmed i disse Menneskers Selskab, og det var ikke udelukkende af Beskedenhed, at han imod sin Sædvane blandede sig grumme lidt i deres Samtaler. Han lærte aldrig at forstaa eller blot at interessere sig for deres evindelige, ordrige Diskussioner om Kunstens Maal, om Skønhedens Fordringer, om de nye Fremstillingsmaader o. s. v.; og det vakte hans Skinsyge, at ogsaa Lisbeth bestandig snakkede om de samme Ting, efterlignede deres Jargon, talte overlegent om »Publikum« o. s. v. Endog i deres fortrolige Øjeblikke inde paa hendes